

Het volgen van Christus

Johannes 1:14-52

In Johannes 1 wordt de heerlijkheid van Christus op bijzondere wijze onthuld. Dit hoofdstuk is zo samengesteld dat alle aspecten ervan aan bod komen in een tafereel dat reikt van eeuwigheid tot eeuwigheid (vgl. Kol. 1 en Hebr. 1). Iemand die Johannes 1 begrijpt, kent *'Hem Die van het begin af is'*. Dat betekent dat hij de volle kennis van Zijn Persoon geniet. In vers 14 wordt van Hem gezegd: *'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid'*. Als iemand tot deze kennis is gekomen van Christus, heeft hij het geestelijke niveau van een 'vader' bereikt (1 Joh. 2:13-14). Hij is iemand die de heerlijkheid van Christus heeft leren kennen en de verschillende aspecten daarvan heeft beschouwd; hij kent Hem Die van het begin is.

Wij zien Christus in dit hoofdstuk respectievelijk:

1. als God, en de volmaakte uitdrukking van Gods gedachten, *'het Woord'* (vs. 1).
2. als de Schepper. *'Alle dingen zijn door Hem geworden, en zonder Hem is niet een ding geworden dat geworden is'* (vs. 3).
3. als het Licht. Hij wordt voorgesteld als de personificatie van één van de beide goddelijke wezenskenmerken. Hij stelt alle dingen in het licht, *'en het leven was het licht van de mensen'* (vs. 4).

4. als het Woord dat vlees geworden is. Hij is Mens geworden en heeft onder ons gewoond. En dat Woord is vol van genade en waarheid, de twee kenmerken die de liefde vormen.
5. als het Lam van God. Deze heerlijkheid wekt de bewondering van Johannes de Doper. Hij herhaalt niet dat Hij het *licht* is of het *leven*, maar wel zegt hij: '*Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt*' (vs. 29), en even later: '*Zie, het Lam van God*' (vs. 36). Hij aanschouwt Hem in de waarde van het werk dat Hij zou volbrengen, waardoor Hij de zonde wegneemt en God genoegdoening schenkt. Hij ziet de uitgestrektheid van het verlossingswerk dat het Lam eens voor altijd heeft volbracht. Hij ziet Hem ook als Degene op Wie de Heilige Geest neerdaalt, opdat Hij met de Geest zou dopen.
6. als het Middelpunt van samenkomen (vs. 40). De Heer alleen had het recht het Middelpunt van de verlost en te worden. Johannes de Doper wist dat hij dit middelpunt niet kon zijn; zodra hij dan ook de Heer Jezus heeft gezien, wijst hij zijn discipelen op Hem. '*Hij (de Heer) vond Filippus; en Jezus zei tot hem: Volg Mij*' (vs. 44). Hij alleen heeft het recht tegen iemand te zeggen: '*Volg Mij*'. Er is één Persoon Die wij moeten volgen, en dat is Christus. Hij is de Messias, de Koning van Israël, de Zoon van God.
7. als de Zoon des mensen. '*Ik zeg je: Je zult van nu aan de hemel geopend zien en de engelen van God opstijgen en neerdalen op de Zoon des mensen*' (vs. 52). De Zoon des mensen verenigt hemel en aarde. Hij zal in het Vrederijk het Middelpunt zijn waarop de hemel neerziet, en op Wie de engelen neerdalen om Hem te dienen. Hij is de *Enige* Die de band tussen hemel en aarde kan zijn.

Zo openbaart de Heer Jezus Zich hier aan ons. En als wij de verschillende aspecten van Zijn heerlijkheid kennen, zijn wij gegroeid van de fase van kleine kinderen, die gevoed moeten worden met melk, en van jongelingen, tot de fase van een volwassen man, die Hem kent Die van het begin af is. Wij nemen in de wereld de positie in van *getuigen*. Johannes de Doper getuigde elke keer van Hem. Bij iedere nieuwe openbaring van het karakter van Christus sprak de heraut daarvan. Er was geen grotere profeet dan Johannes, zegt de Heer Jezus, en toch zegt Johannes van zichzelf dat hij niets anders was dan een *geluid*, de *stem* van een roepende in de woestijn. Hij was dus de roepstem van God, want God riep in de woestijn en gebruikte hem. Maar hij verdween op de achtergrond, zoals ook juist was.

Johannes was bewonderenswaardig vanwege zijn geloof, zijn meegevoel, zijn belangstelling en bewondering voor de Persoon van de Heer. Maar hij moest zichzelf wegcijferen, wilde hij verwerkelijken Wie Christus is, en zelf verdwijnen. Zodra wij de volmaaktheden van Christus zien, moeten wijzelf verdwijnen.

Johannes getuigde alleen maar en hij verdwijnt als de Heer het hele toneel vervult. De verschillende getuigenissen van Johannes zijn belangrijk. Hij getuigt van Christus, van de waarde en de grootheid van Zijn werk. Hij getuigt allereerst van Hem als het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt. Het zondeprobleem zou door Hem worden opgelost. Daarna getuigt Johannes van de doop met de Heilige Geest, het onderpand van onze erfenis en de Persoon Die ons leert en leidt. Zonder de Geest zouden wij van God gescheiden blijven en de relatie met God niet kennen, of iets wat Christus betreft. Aan de ene kant gaat het dus om de gave van Christus aan het kruis; aan de andere kant geeft God de Heilige Geest, Die ons de dingen van boven onderwijst en ons *verzegelt* van Godswege, als de bevestiging die God ons geeft dat wij Hem voor altijd toebehoren.

Om te getuigen van de Heer, moeten wij Hem kennen. Dat deed Paulus, die grote getuige van Christus. Hij ontdeed zich van alles wat hem hinderde. Hij beschouwde de veranderingen als vuilnis en wilde niet bezig zijn met de dingen van de aarde. Onze harten kennen die dingen maar al te goed, en wij kennen Christus te weinig. Als men iemand zou vragen wat er in zijn kamer staat, zou hij een boek kunnen vullen. Maar als men vraagt hetzelfde te doen ten aanzien van zijn echte vaderland, de hemel, zou hij misschien maar een halve bladzijde nodig hebben. De kennis van aardse dingen belemmert de voortgang in de kennis van Christus, en dat schaadt het getuigenis dat we van Hem moeten geven.

Johannes zegt: *'En ik kende Hem niet'* (vs. 33). Maar nadat Hij aan hem is geopenbaard, zegt hij: *'En ik heb gezien en getuigd dat Deze de Zoon van God is'* (vs. 34). Tegen de menigten zegt hij: *'(...) midden onder u staat Eén Die u niet kent'* (vs. 26). Dat wil zeggen: u gaat voort Hem *niet* te kennen, hoewel Hij in uw midden is.

Nog iets. Evenals de discipelen van Johannes moeten wij de Heer Jezus *zoeken* om te verblijven waar Hij woont. De Heer stuurt deze mannen niet weg. Hij stuurt nooit iemand weg. Hij zegt: *'Kom en u zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verbleef, en zij verbleven die dag bij Hem'* (vs. 40). Zij brengen daar de dag door. Wij bevinden ons midden in de nacht, maar er is een plaats waar de Heer Jezus verblijft en wij worden evenals de discipelen van Johannes uitgenodigd daarheen te gaan en te leven in Zijn gemeenschap. Daar zijn schatten voor het hart en spoedig zullen wij in het volle licht wonen, waar Hij nu al is.

Wij moeten dus Jezus volgen. *'Volg mij'*, zegt Hij en wij moeten in Zijn voetstappen wandelen. Voetstappen van heiligheid, reinheid, goedheid, genade, liefde, met belangstelling en meegevoel voor anderen. Dit moeten wij in de praktijk brengen. Zijn weg volgen, dat betekent *gescheiden van de wereld* leven. De wereld kan dit

pad niet gaan dat Hij is gegaan; zodra onze voeten dat pad verlaten, staan wij in de wereld. Als wij bij ons handelen, spreken, in alles wat we doen, steeds de vraag stellen: 'Hoe zou de Heer Jezus dit doen? Hoe zou Hij spreken?' dan zou de wereld niets meer tegen ons kunnen doen, want zij heeft geen vat op iemand die met de Heer Jezus en Zijn wandel is vervuld. Wij verwerkelijken deze dingen pas als ons hart zich inspant om de Heer Jezus te leren kennen als Degene Die van het begin af is.

Bron: Le Messenger Evangélique 1950-302 ; Titel: Suivre Christ

